

Hieronymus Reimers. (*)

Vel har jeg ikke stort at pryde
Din lille, simple Gravhøi med;
Men Hjertets Stemme maa jeg lyde,
Det byder mig Erfjendtlighed.

O! kunde jeg et Minde sætte,
En Værkands saa sjøn Dig flette,
Som de, Din Vandet har fortjent,
Hvor sjont blev da Dit Monument!

(*) Han var Lærer ved Friskolen og Catechet ved Domkirken i 45 Aar. I denne lange Nøkke af Aar underviste han 400 Skolebørn og 4,560 Confirmander.

Men smukke Ord ei her behøves,
Vor Neimers! — dem, som ved Dit Savn
Og ved Din Hjemgang nu bedrøves,
Dem er paa Graven nok Dit Navn;
De Hjerter, hvor Du Dydens Spire
Har lagt, med Taarens Perler zire
Grænsværen over Dine Been
Langt meer, end Qvad og Marmorsteen.

Dit Kald, det ødlesteste paa Jorden,
Du rægted' troe til sidste Stund;
Men mædig, træt og gammel vorden
Du havde dog fortjent en Blund,
En Hvilestund dog fri fra Nøde
Og Sorg i Livets Aftensøde —
Nei — Døden først tog Byrden af,
Og Hvilen fandt Du først i Grav.

Men den er sôd den Trættes Hvile,
Saa sôd paa gode Gjerninger;
Nu som Kjerminder huld' de smile
Til Vandreren fra Graven her.
Og mangen Faer og Moder træder
Bed Graven sammen her og græder,
Og siger sine Børn: „Han var,
„Da vi var Børn, os som en Faer“.

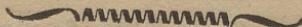
„Mæst Gud vi ham at takke have
„For hvad der vores er endnu;
„Naar Lykken tog igjen sin Gave,
„Hans Ord bevartes i vor Hu;
„Guds Ord — ja, smil kun vise Daare! —
„Gjort' levende ved Bon og Taare,
„Hvad de os blev', det veed vi end;
„Gud lønne ham dersor igjen!“

O, hvilket herligt Estermåle!
Saa simpelt, men saa skjønt og sandt!
Bed saadan Grav vor Tanke døde,
Naar den bli'r træt af Jordens Tant.
Der er dog Noget, som vedbliver:
Det Estermåle, Dyden giver,
Det er den sande Cres Krands —
Den blive vor, som den er Håns!

S a g e n.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Bergen 1830